

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Joguines d'infants

Ja han passat els Reis i hem de parlar de la qüestió o l'obsessió del dia. No fórem periodistes i cronistes o notaris fidels de l'actualitat si no ho féssim així.

Els herois de la festa són ara els infants. I a totes les llars hi ha hagut la preocupació dels pares pel cavall o la nina que havien de comprar per llurs fills.

Ja hem exposat alguna vegada el que pensem sobre aquest costum.

No són els Reis sants de nostra devoció, ja ho poden suposar.

I no direm mai nosaltres a un fill nostre que els Reis han de portar-li joguines, si és bo.

No ens agrada enganyar a ningú i menys abusar de la innocència i la credulitat de les criatures.

Si a casa tenim un petit a qui volem premiar per la seva aplicació, no li anirem amb mentides ni amb llegendes, sinó que senzillament li direm que per la seva bona conducta el pare o la mare li regalen això o allò.

I l'obsequi que li farem no serà mai una pepa si és una nena, ni una carrabina, un teatre o una pistola, si d'un noi es tracta.

En un cas i altre preferirem posar en mans dels nostres fills llibres amb il·lustracions, atlas, àlbums, eines i instruments de treball.

No proporcionarem als nois armes, uniformes, vestits i utensilis de "torero" o "sportsman", per a no corrompre'ls moralment i no contribuir a llur desorientació espiritual i a la deformació de llur caràcter.

Per la mateixa raó o per un motiu semblant no compararem nines per les nostres filletes.

A Rússia, amb molt bon acord, els Soviets han prohibit que les nenes juguin a les escoles amb "poupées".

El sentiment maternal no és propi de criatures.

Després és aquest un instint tan natural i tan consubstancial en la dona i en tota femella, que no cal sortosament desenvolupar-lo.

A més, a Rússia no es puja i prepara les noies pel matrimoni i per la llar, sinó per la vida i per a totes les activitats a la mateixa inherents.

D'esclaves sotmeses al senyor i exclusivament dedicades a la cria de conills, a Rússia no en queden gaires.

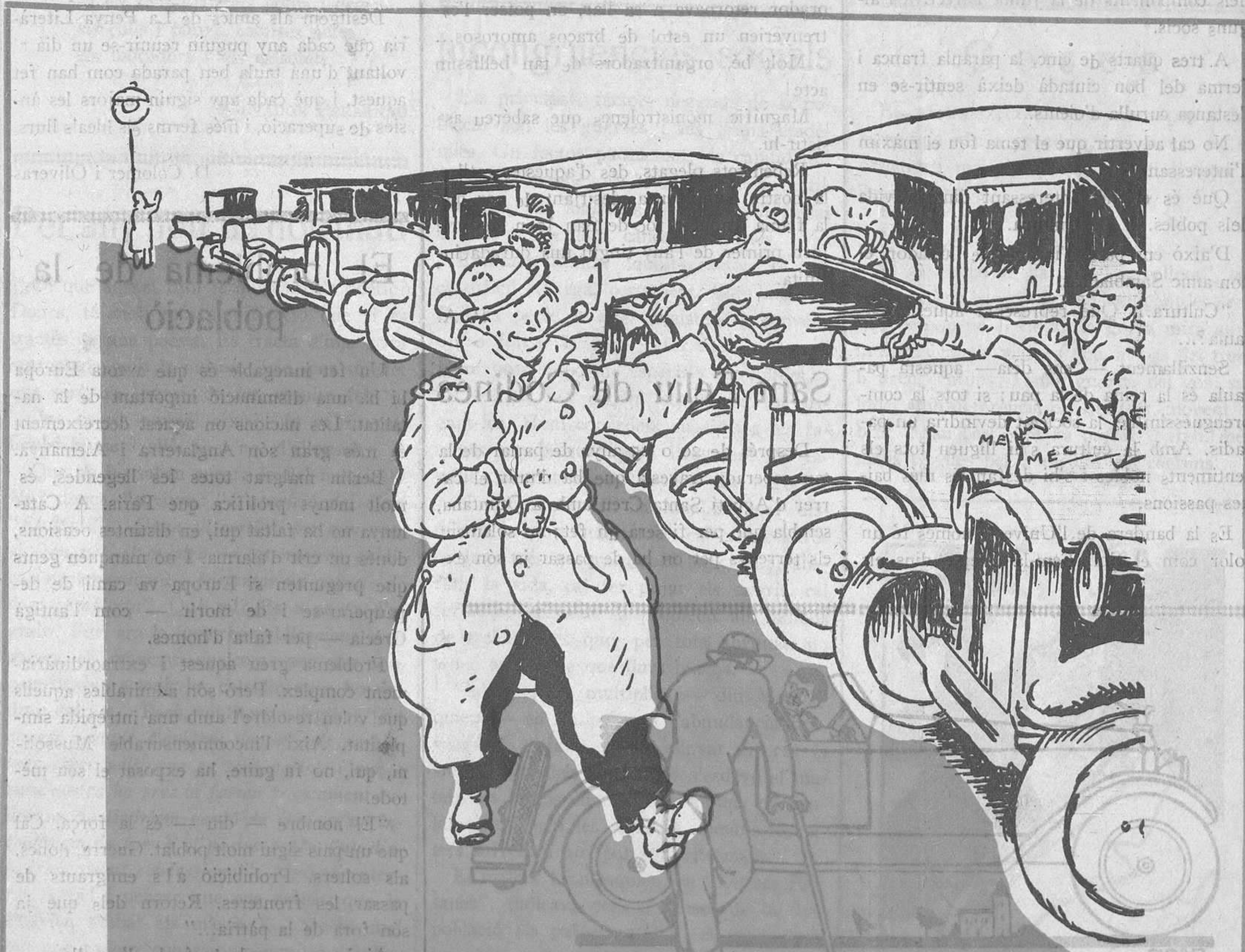
El sexe femení, com el treballador de la terra i de la indústria es va emancipant.

Per a apressar aquesta alliberació de la dona i de l'home, no ofereixen avui a Moscou carrabines als vailets i nines a les noietes.

Allí el crepuscle dels Reis no ha estat pas una broma.

Els leninistes han acabat per sempre amb els Reis, amb la festa dels Reis i fins amb els Reis de les cartes.

ANGEL SAMBLANCAT

EL TRIOMF DEL VIANANT

—Ara, almenys, es pot passar tranquil·lament,

Cop d'Estat a Iugoslàvia

Semblava que el règim dictatorial, que es va posar de moda arreu després de la guerra, començava a trontollar i a sentir la crisi inherent als éssers que nasqueren sense condicions de viabilitat, però no és així malauradament.

Les dictadures d'Europa i Amèrica, per ara, s'aguanten i, en comptes de minvar en poder i nombre, estenen llur radi d'acció. D'aquesta manera l'inestable s'estabilitza i la normalitat es fa normal!

Quant de temps durarà aquesta paradoxa? És difícil fer profecies. Com totes les coses però tenen llur fi, les dictadures també el tindran.

A Europa l'absolutisme no tendeix a rendir-se, sinó a augmentar, com abans deiem.

El cas recent de Iugoslàvia ho prova palesament.

A Iugoslàvia, el rei Alexandre ha suspès la Constitució, dissolt el Parlament i establert amb caràcter permanent la censura de la Premsa.

El rei de Sèrbia, en un manifest dirigit al país, assumeix tots els poders i es declara dictador i nomena un Govern presidit per un general.

Quan escrivim aquestes ratlles, hom ignora l'efecte que el cop d'Estat ha produït a Bèlgica i a Zagreb.

No cal dir que les agències informatives, totes reaccionàries, afirmen que serbis, eslovens i croates estan encantats del gest de llur rei.

Creiem nosaltres que no serà tant. El temps ha de dir-ho. El poble que és ara qui té la paraula, parlarà quan li sembli.

Hom ha volgut veure, en l'actitud d'Alexandre, l'expressió d'un estat d'ànim favorable als croates.

No veiem nosaltres la situació amb tant d'optimisme.

Els termes del manifest del nou autòcrata no són pas liberals ni autonomistes ni deixen entreveure que es pensi a Iugoslàvia en aquests moments en cap solució federal.

El llenguatge d'Alexandre és el de tots els dictadors.

Veurem ara què diuen els serbis, croates i eslovens.

Monistrol

En el saló d'actes de l'Ateneu, el dia primer del corrent, donà el senyor Samblancat la conferència que anuncià aquest setmanari.

A l'arribada foren a rebre'l bona part dels components de la Junta Directiva i alguns socis.

A tres quarts de cinc, la paraula franca i ferma del bon ciutadà deixà sentir-se en l'estança curulla d'oients.

No cal advertir que el tema fou el màxim d'interessant.

Què és el més interessant dins la vida dels pobles...? La Cultura.

D'això ens parlà l'incansable lluitador, el bon amic Samblancat.

"Cultura... Què representa aquesta paraula?..."

Senzillament — ens deia — aquesta paraula és la reina de la pau; si tots la comprenguéssim bé, la societat devindria un paradís. Amb la cultura s'hi lliguen tots els sentiments nobles i s'hi desfan les més baixes passions.

Es la bandera de l'Univers, només té un color com el Sol. Fem-la onejar dins els

nostres pits, que el seu encís ja ens sortirà a les galtes.

Es necessari crear escoles, escoles sanes sense hipocresia, on l'infant pugui trobar-hi el pa espiritual net i clar com els petons de sa mare...

I... cal que tots ho sapiguem perquè entre tots poguem repartir-nos la vergonya.

En la nació en què vivim compta amb un 60 per cent d'analfabets...!

Parlà llargament; la seva paraula fou coronada amb un aplaudiment que no acabava mai.

En el tren de dos quarts de set, el noble orador retornava a sa llar, on potser l'estrenyerien un estol de braços amorosos...

Molt bé, organitzadors de tan bellíssim acte!

Magnífic, monistrolencs que sabéreu assistir-hi.

Rebeu tots plegats, des d'aquestes ratlles, la nostra complaença, desitjant de cor que la flama d'aquest foc de San Joan encès el jorn primer de l'any tingui una durada infinita.

P. A.

Sant Feliu de Codines

Després de 20 o 25 anys de parlar de la tan esperada travesia que ha d'unir el carrer d'Agustí Santa Creu amb la Quintana, sembla que per fi serà un fet; no solament els terrenys per on ha de passar ja són ex-

propiats, sinó que ja s'han començat a tirar algunes cases a terra.

Aquesta obra és de gran importància per la nostra població, degut al trànsit que actualment hi ha, principalment a l'estiu, i que en alguns punts oferia veritable perill per la gran velocitat que porten els vehicles.

L'enhorabona al nostre Ajuntament per haver començat l'obra tan esperada dels fel·lians.

Quan enlloc del món es parla encara del Carnaval, en aquest poble s'organitzen els balls de mascarons que és un gust.

A nosaltres no ens estranya gens que hagin començat tan aviat, perquè per un general els fem tot l'any i desseguida que es pot, ja ho exterioritzem. ¿Que hi ha una fàbrica que sembla que volen parar i que actualment només treballen tres dies a la setmana? no hi fa res; visca l'alegria.

Així és com progressen els pobles.

Un fel·liuà

Granollers

L'aniversari de la *Penya Literària*.

Diumenge passat varen reunir-se en un fraternal dinar tots els elements de La *Penya Literària*, per tal de commemorar el primer aniversari de la seva fundació.

La *Penya Literària*, integrada per la majoria dels joves d'esperit inquiet de casa nostra, acobla en el seu si, amb un ample sentit de tolerància, representants de totes les arts i doctrines de tots colors.

Ni l'arrelat atavisme que plana damunt la majoria del jovent ni la indiferència per totes les manifestacions animiques que existeix han pogut desviar del camí emprés enduts per un mateix sentiment de superació artística i cultural, aquests joves que en una època tan crítica per les coses espirituals, formaren la *Penya* per poder escatir unes hores, cada diumenge, de tot ço que té quelcom de transcendental, i per tant no pot ésser escatit segons on ni amb segons qui.

Desitgem als amics de La *Penya Literària* que cada any puguin reunir-se un dia voltant d'una taula ben parada com han fet aquest, i què cada any siguin majors les ansies de superació, i més fermes els ideals llurs.

D. Colomer i Oliveras

El problema de la població

Un fet innegable és que a tota Europa hi ha una disminució important de la natalitat. Les nacions on aquest decreixement és més gran són Anglaterra i Alemanya.

Berlín malgrat totes les llegendes, és molt menys prolífica que París. A Catalunya no ha faltat qui, en distintes ocasions, donés un crit d'alarma. I no manquen gents que pregunten si Europa va camí de depauperar-se i de morir — com l'antiga Grècia — per falta d'homes.

Problema greu aquest i extraordinàriament complex. Però són admirables aquells que volen resoldre'l amb una intrèpida simplicitat. Així l'incommensurable Mussolini, qui, no fa gaire, ha exposat el seu mètode.

"El nombre — diu — és la força. Cal que un país sigui molt poblat. Guerra, doncs, als solters. Prohibició als emigrants de passar les fronteres. Retorn dels que ja són fora de la pàtria..."

Això ens recorda la faula d'aquella granota que, volent ésser tan grossa com un bou, va inflar-se tant, que a la fi rebentà. No; a una nació, per fer-se gran, forta,

pròspera i digna, altres condicions que el nombre li són necessàries.

Entre altres, és evident que requereix una producció proporcionada de les subsistències, una indústria activa, una provisió de primeres matèries i de capitals acumulats, etc. etc. I, encara, necessita un mínim de condicions intel·lectuals i morals determinades. Es, resumint, que cal tenir en compte no solament la *quantitat*, sinó també la *qualitat*.

Correu de l'estranger

L'ANY DELS PRESIDENTS

L'any que acaba de morir mereixerà d'ésser anomenat l'any dels presidents. Mai tants de pobles, en efecte, no havien elegit llur president; mai tants d'estats no havien designat alhora llur magistrat suprem. L'any 1928 ha batut un record que deu ésser registrat. Però on encara les eleccions han sovintejat més és a Amèrica.

Els Estats Units, amb la recent formidable campanya electoral que costà, tant als demòcrates com als republicans, molts milions de dòlars, ocupen el primer lloc. Mr. Hoover va vèncer, per una gran majoria, al seu rival Mr. Smith, i d'ací poc temps reemplaçarà l'actual president Mr. Coolidge.

A Mèxic hi ha hagut també unes eleccions molt agitada. El general Obregon, designat substitut del president Calles, és assassinat. Reemplaçat provisionalment, els mexicans hauran de designar altre cop, ben aviat, llur cap d'Estat. I no oblidem que votar és una manera clara i terminant d'expressar la pròpia opinió.

La república Cubana ha tingut unes eleccions ben tranquil·les: el mandat presidencial del general Machado, en efecte, ha estat prorrogat.

Malgrat els seus 75 anys, ben complerts, el president de la República Argentina, doctor Irigoyen, ha vençut el seu rival demòcrata, ocupant un lloc que havia ja exercit durant la guerra.

A Europa, Suïssa elegeix cada any reglamentàriament el seu president. En canvi, Àustria no n'havia elegit des de l'any 1920. Aquest any, el parlament federal ha designat un president de seixanta anys, Mr. Meklai, que és pare de tretze infants. Bon exemple... pels rics!

En aquesta llista hem omès, per no allargarla excessivament, altres països que han canviat de magistrat suprem. Però els exemples que hem citat ja justifiquen prou que l'any 1928 sigui anomenat, com anem dient, l'any dels presidents.

Notes marginals

"Les idees — escriu Alanne — evolucionen, canvien de fisonomia, envelleixen i moren com els que les han inventades i posades en circulació. Arriba sempre l'hora que es desmonetitzen i cauen a la fossa comuna dels errors humans."

"La gravetat — deia molt justament Voltaire — és una disfressa del cor per amagar els defectes de l'esperit."

"La Mediterrània dona a l'home — escriu Michelet en "La Mer" — un tremp admirable. La Mediterrània forma les races més sòlides. Els atletes del Nord són més forts, però menys robustos. El mariner provençal, bronzejat, passa a l'estat de metall. Riquíssim color que no és solament una qualitat de l'epidermis, ans una imbibició profunda de sol i de vida..."

PREVISIO

—Ja has beneït, l'automòbil?

—Ja el beneiran quan faci un atropell.

Llapissades ⁽¹⁾

La nit de Nadal a la Plaça del Poble Nou

He compartit amb vosaltres, la Nit de Nadal, deliciosament, sense vi, sense terratrèmols de disbauxa, a la ciutat, jo del camp, i lluny d'ella allà on es subdivideix, s'esfilagarsa, predominant la simpatia, relació i coneixença mútua.

La Plaça del Poble Nou, força vella per cert, era plena de remors, crits, alegria, música i ballades. cinc mots que s'enclouen en un, música, quan aquest esdevé fresseig esgangaller.

Una musclaire menuda, inquieta, ulls plens de vivor i garladora, assabentada a la bestreta de la nostra anada, ha fet la presentació a llurs amistats.

Tres carnisseres blanques com un glop de llet, lluint sengles pitets dibuixats i brodats primorosament, hem saludat de primer antuvi; tres gentils venedores — del bordó a la prima — temudes, més que per sos esmolats tallants, per la gràcia de son riure, la bellesa dels seus ulls i excel·lència de llur tracte; una rossa i fresca, escaient i garladora; la mitjana moreneta, vergonyosa, cabell negríssim, enrullat, que li escapava el somris per una denteta guerxa; la petita de cabell llis, fideuat, secallera i temorega... i el mosso, un xicotàs ben plantat, brusa polida, gravat, que admira els dibuixos de l'Opisso a través d'una aclarida waltessa.

La música sona dalt d'un cadafal, sota l'embigat de ferramenta.

Empenyent-nos a un recó de verdura passa una matrona, al coll mocador ramejat, pitera, eixerida, movent les anques al so d'un xotis, atropellant a qui troba, aparellada amb una noieta secallona que riu a més no poder.

En una avinguda mitjancera hi domina amplament una verduaire menuda que duu ulleres i un paquet d'anys a les espatlles, balla amb gravetat còmica — amb un home secardí i llarguerut — semblant un molinet de cafè, movent-se a compàs entre piles d'ous i escaroles.

Travessem a l'altra banda sortejant empentes de bromistes disfressats — que han confós la Nit de Nadal fent el *carnevol* — i entrem de cop al recó de la *grimègia*, on es balla seriosament, aprofitant el ral i fent *gasto*: ara passa una parella que em suggereix la visió de dues essences (ss) sobreposades de tant ben ajuntats i compactes que ballen; ara uns altres rient apretats i dient-se coses a la orel·la; adés uns que giraven avinguts el cap a la una, revinclant-se el nas amb una delícia infinita; més enllà un jove llarg fa la lleganya a una menudeta que estira el coll per arribar-hi... desig de petons que no acabem d'esclatar.

Fa pena dir que sols hem estat espectadors; no obstant, aquesta visió enclou també un gaudi; ens embolcalla de delícia, inflant els llavis, frisant les cames... fins al punt que ens llençàrem embriacs a l'avalotament d'un vals final.

Mentre la xaranga ressona als àmbits de la plaça, nosaltres, nassejant, compartim amb un francès — que es desfoga parlant sa llengua vernàcula — dins son clos coquetó, asseguts en tamborets; un francès, vermell com un gallindí, ficat talment dins una elegant funda de contrabaix, que xucla ensenyat una pipa i reülla picarescament les mossetes de bon veure.

I disfrutant amb la contemplació del gaudi d'altri, hem sortit convençuts d'haver

(1) Aquest treball quedà fora en el número passat. Com no el creiem gens vulgar—ans al contrari—, el publiquem avui.

viscut unes hores dolçament, allunyats dels drames de la diada. Un cel clar; un ambient tebi, ens ha acompanyat tota la vetlla, llençant per terra la fantasiosa visió — pessimisme pur — d'un mendicant arraulit, mal arreberat a una llinda closa, entomant gèlides guspises d'una nevada, d'una tempesta, tant i més que real, anímica.

ANGEL FONT.

Medallons Rurals

LA PLANXADORA

Es una noia picaresca, cara bonica i bon tipet i molt amiga de la gresca; se sap de cor l'últim couplet.

Fa anar la planxa sempre ardenta, té mala fama pel veïnat i és que l'han vista molt contenta amb més de quatre, d'amagat.

La planxa sola no daria per tant de luxe exuberant; si ve a ciutat, duu barret per tot dia i, a fe, la planxa no dona per tant.

Però, a part d'aquestes vils cosetes fa els seus planxats polits i nets: els colls i punys, camises netes, els mocadors i els calsetots.

SALVADOR PERARNAU

Per any nou, un nou matí

Oi que aquest títol té quelcom de poètic? Doncs, té molt més significació que si es tractés de una poesia. Es tracta d'una nova extractada amb laconisme líric, per un fet que serà un fet, si, de fet, resulta fet.

Que és un embull això? No hi fa res, també ho serà allò, i, si no, d'allonses.

Que no ho saben encara lo del manifest? No? doncs, llegeixin: "L'aparició del diari "El Matí"... Quan ell sortirà, per any nou, si Déu vol, el quadro de les nostres publicacions començarà a presentar un aspecte de cosa complerta". Què tal? Es o no és d'agrair? Fins ara les nostres publicacions eren coixes, els mancava quelcom; per any nou, començaran a tenir-lo; calculin quan ho tindran del tot... Però, continuem llegint: "En aquest període d'evident nequit pels problemes espirituals, que se sent pertot, i que a casa nostra ha pres la forma francament religiosa, no tindriem perdó de Déu, si no intentàvem de fornir el nostre poble d'un diari francament confessional". Això fa enter-nir, vaja! i pensar que ens creiem que ja s'havien acabat els màrtirs!... Menys mal que ens podem confessar per mitjà del diari... Segueix el manifest: "és ja vergonyós que els catòlics, que constituïm la normalitat... Això no vol dir, però, que els altres

siguin anormals, però... però... "El Matí serà un diari independent... Vaja, menys mal... El deure religiós, el deure patriòtic, el deure moral, ens lligaran n una veritable esclavitud... ¿doncs? això ja no és ésser tan independent com ens creïem... Només sobre la germanor es poden bastir les millores socials... — Estem pregonament d'acord... "I aquesta germanor només l'ensenya l'Església"... — Només? ja no estem tan d'acord... En fi, prou de copiar manifest, car amb el copiat, ja hem posat de manifest el fet de que parlàvem a la nostra intenció d'assabentar-los.

El que no diuen, però, és si serà un diari amè, distret, encara que és de suposar, car, tractant-se d'un òrgan catòlic, no podran mancar-hi les estampes... Ens pensem, també, que aqueix Matí, sortirà de dia, i d'horeta, perquè llurs subscriptors i llegidors s'acostumin a llevar-s'hi, i n'estiguin cofois de què els nomenin matiners.

Si després marxa bé el negoci, podran fer sortir "la migdiada", per petar-hi quelcuna bacaina... o el "capvespre", que estaria més a to amb lo de les confessions...

Pel quadro publicat dels col·laboradors, ja veiem que no hi mancarà la part mengivola, i, és clar, els practicants devots del dejuni podran abastament triar els menús que vulguin... el dit quadro, val a dir-ho, és prou nombrós, però, el que ens fa ballar el cap, és el nom que fineix la llista... Es etc. Qui deurà ésser aqueix etc?... En Rucabado?... En Josep Pla?... en... vaja, que no hi atinem... Es llàstima... Ara que hi estàvem tan fixats!... i a punt de recomanar a tots els indiferents que fossin catòlics de debò; no pas d'aquests que se'n diuen i no llegeixen els diaris catòlics ni afluixen la mosca... Però ens manca, per tenir-hi fermesa matinera, saber qui és aquest etc.... Qui deurà ésser? Tal vegada per la part estrangera... No sabem, no sabem... N'hi han tants de lligaments espirituals...

LI. R.

Incongruències socials

Els principals factors negatius de la població són les guerres i les grans epidèmies. Un factor permanent, de capital importància també, és la mortalitat infantil. Després, les malalties que ataquen l'edat adulta: tuberculosi, càncer, avariosis.

Eliminar, limitar aquests factors és tasca difícil i llarga, certament. Com més difícil és però, la que consisteix a convèncer o forçar la gent a fer més criatures! Hom posa impostos especials als solters: i els solters fan encara economies tot pagant-los. Hom concedeix subsidis a les famílies nombroses: però l'augment de família, tanmateix, no resulta un negoci...

No. Per afavorir la natalitat, per disminuir la mortalitat també, cal cercar altres mitjans més naturals, més lògics. Cal abaratir la vida, cal fer pujar els salaris, cal fer més accessible la propietat als milions de treballadors que, per tota fortuna, no tenen altra cosa que llurs braços.

"L'espècie es multiplica — diu Montesquieu — en un país on l'abundància proveeix els infants sense minvar en res la subsistència dels pares. No s'esdevé el mateix als països en els quals alguns particulars gaudeixen les riqueses, mentre els altres sofreixen una pobresa extremada."

El mateix Montesquieu, en "Lettres Persanes", indicava com a causes de la despoblació als països catòlics, el gran nombre de capellans, de frares, de monges. I recordava que si el dogma proclama que el matrimoni és sant, també declara que el celibat ho és més encara.

Txecoeslovàquia

Amb motiu de l'aniversari de la república txeca, hem pogut ésser testimonis de lo molt que en aquell país està avançada la cultura.

Txecoeslovàquia és un gran i viril Estat, la novella formació del qual ha estat deguda a l'unificar-se parts descomposades de la vella Europa central.

Aquests petits pobles d'abans, insignificants i sols arborats per un fort desig de llibertat, com en un empelt, combinaren un plançó ufanós i de sòlida creixença que sorprèn als vells casolots de l'antiga Europa.

A Txecoeslovàquia, el poble viu una marxa d'avenç harmònica i de ràpid progrés.

L'home i la dona d'allà, són mostra d'una joventut moral com la de llur pàtria, plena d'entusiasmes i anhels.

Per vies particulars, podem assegurar que això que a nosaltres ens sembla prodigiós, per a ells no és cap anormalitat.

Les txeques, lo mateix fan esport, música, teatre, pintura i literatura o estudien llengües, que couen un dinar o espolsen els mobles de llurs cases.

No és obstacle per a una xicota txeca que treballi en un despatx o en el camp, el fer art o esport.

Es un bell exemple d'activitat i despreocupació que podem contemplar els pobles arcaics, lligats per un sens fi de prejudicis i repapieigs que ens han llegat els segles.

Aquí, ja és cosa corrent que una noia que vulgui cultivar quelcom més elevat que un camp de cols o tirar pilota a l'olla, no faci altra cosa, i es doni uns aires carrinclonament sentimentals.

Alguns lectors podran aplicar-me la dita espanyola: "en todas partes cuecen habas"; però tinguin per segur que aquí se'n couen en més quantitat que allà.

ENRIC RIBET TRÍAS

C o s e s

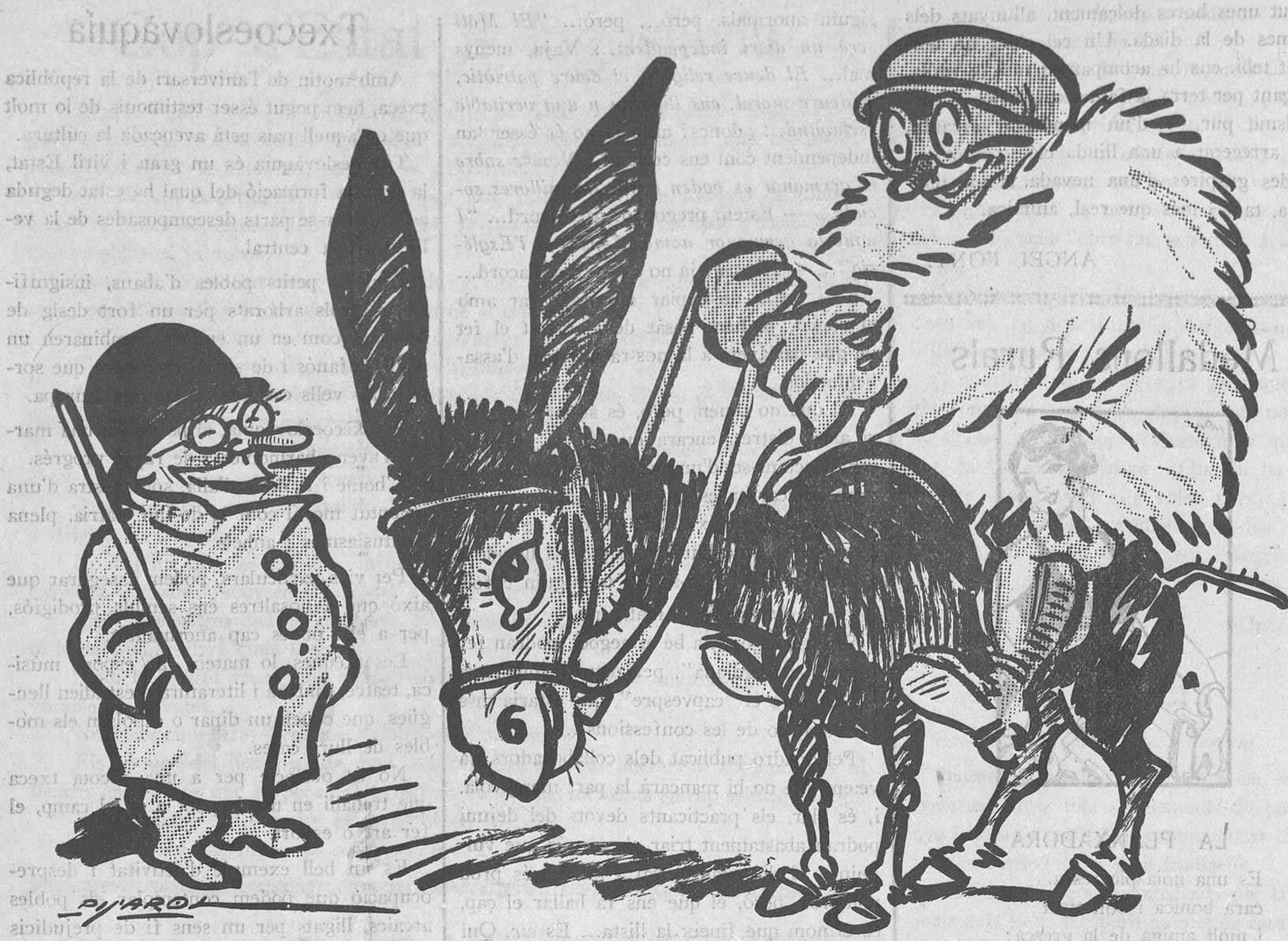
Els xicotets excursionistes saben, per endavant, que van a prendre mal, doncs no es descuiden mai de carregar-se el botiquí a l'esquena.

El gos, guarda via del "Cremallera", tot aguantant la banderoia i no bellugant les orelles perquè no li caigui la gorra mira amb indiferència els viagers que, al pas del tren, li tiren cèntims; l'amò, guarda del gos, salutada, amb deferència els tiradors, movent el braç i, tan bon punt ha passat el tren, més mans tingués per a recollir els cèntims

DIALEG ENTRE MOSQUES

—M'he perdut, no sé on sóc.
—Jo tampoc, però, segurament no som a "coll blanc".

DEL MOMENT

—Has deixat l'automòbil?
—Sí; tants cavalls em donaven molts mals de cap. Amb un ase, en canvi, es va més tranquil.

ELS REIS

—Almenys me l'haguessin enviat de debò, que l'hauria engreixat per Pasqua.

RE-PICS

Als Estats Units s'obrí un concurs dotat d'un premi de 25.000 dòlars per trobar un projecte de llei pràctica capaç de fer efectiva la llei prohibicionista. Aquest concurs ha tingut un èxit extraordinari, ja que han estat rebuts 23.000 projectes. Si després d'això no es troba un bon mitjà per "assecar" del tot els Estats Units, caldrà desesperar-se.

Entre tant, però, la llei seca no ha servit per contenir la terrible epidèmia de grip que flagella aquell país, i, què, introduint-se a Anglaterra, amenaça tota l'Europa.

"Potser, en aquests casos, l'antic mètode d'una bona copa de conyac o d'un grog ben calent, fóra el més eficaç."

Encoratjas per l'èxit de les festes de Delfos, de l'any 1927, el poeta Angelos Sikelianos prepara, a la ciutat apoHínia, noves solemnitats pel de 1930. El temple d'Apol·ló es sentirà novament mimat per la veu dels poetes.

Cal, doncs, que Joan Estelrich, animador, entre nosaltres, de l'esperit clàssic, faci altre cop la maleta. Sense ell, la festa no fóra completa. I cal també que, com ara dos anys, cuiti a descobrir-nos una dansarina clàssica catalana.

A Francfort ha tingut lloc un congrés internacional de la Lliga de les dones per a la llibertat i la pau.

El professor Lewin, hi va pronunciar un dis-

cur tan impressionant, sobre l'ús dels gasos asfixiants, que, en acabar, moltes dones es posaren a sanglotar i hagueren d'abandonar la sala.

Ens asseguren que els creditors de la "Gaceta del Franc" cobraran el setanta per cent dels seus crèdits.

Recordem que els del Banc de Barcelona no van tenir la mateixa sort.

A Rússia s'ha fundat una lliga de suïcides, titulada Lliga de la Mort.

Francament, no pensem pas ingressar-hi.

El doctor Erwin Last, de Viena, ha inventat un procediment per rejuvenir la cara de la gent.

El que ha de rejuvenir és l'esperit, el cor. Què ens importa, les arrugues de la cara?

A l'Afganistan, els rebels que lluitaven contra la civilització, han estat derrotats.

Encara que l'Afganistan sigui tan lluny, sempre és un consol pensar que en algun lloc la civilització triomfa.

Sembla que entre els feixistes de Milà, no hi ha la pau i l'harmonia. Sembla que no estan massa contents de Mussolini.

Pobre Mussolini! A veure si ara se li girarà la truita.

Els concerts que cada diumenge al matí donava la Banda Municipal a la Plaça del Rei, es donaran, des d'ara, al Palau de Belles Arts.

No ens sembla pas bé.

A remarcar, en el "Bloc del Transeünt" de "La Publicitat" del passat dimecres, una nota plena de bon sentit sobre la moral i la novellística catalana.

Malgrat el nou Codi, segueixen els atropells automobilístics. Amb una agravant: que desapareixen els automòbils i el ferit queda.

"A B C" es recorda ara de la voladura de "Maine".

Ja et dic jo!...

Ha mort el gran duc Nicolau, de Rússia, cap dels contrarrevolucionaris.

Vivia a Cannes, en pau i gràcia de Déu, gaudint d'una absoluta tranquil·litat.

"La Veu de Catalunya", ha sentit molt aquesta mort.

Fa dies que la companyia del Nord — els trens de la qual no reuneixen cap bona condició d'higiene i de confort —, inaugurarà un nou servei.

I la Companyia s'oblidà de posar calefacció als vagons. L'oblit encara persisteix.

I el què persistirà!

Una filla del monjo Rasputin ha debutat en un music-hall berlinès.

Si que serviren de poc, els diners que el pare féu a la cort dels tsars!

Durant la nit de Cap-d'Any, a Nova York, els policies es van dedicar a la caça d'embriacs.

I que en seran de llastimosos els efectes d'aquesta prohibició!

Ha caigut sobre la ciutat una nevada. Nosaltres, per això, ja som insensibles a tot.

Al poble de Montalbó, ha mort un home de fam i fred.

Per això, no es pot buscar un remei?

França ha construït 50 vaixells de guerra, després de la Europea.

Quan farem el desarmament?

Fins ara, tot és predicar, però no es posa res en pràctica.

A Berlín, la "Fulla Oficial", cita un rei que fa setanta anys que està enterrat, perquè comparegui a declarar davant del Municipi.

Voleu dir, que no és una broma?

Tex Rickard ha mort, a conseqüència d'una operació.

La Boxa està de dol.

Era més conegut Tex Rickard, que no pas Shakespeare, Wells o Bernard Shaw.

El tribunal de París ha condemnat a l'ex-soldà del Marroc, a pagar 21.500 francs que va quedar a deure un xerif enviat per ell a fer un emprèstit sobre un diamant de gran valor.

Això sí, que és ésser cornut i pagar el beure.

Els presos polítics de la presó de Mislovitz, s'han oposat a què un company fos traslladat a una cel·la de càstic.

Ara els hi han posat a tots, i com a protesta, han acordat fer la vaga de la fam.

Quantes coses es fan, quan es té un ideal!

Sembla que Nordamèrica retira les seves tropes de Nicaràgua.

L'imperialisme ianki està en fallida?

No, més aviat creiem en altres motius: les ovacions al nou president Hoover durant la seva estada a Buenos Aires, Montevideo, etc.

Una notícia sense importància: — Londres, 8. El ministre del treball, anuncia que el nombre dels sense feina, el 31 de desembre, era de 1.520.700, o sigui 249.578 més que el dia 17 del mateix mes, el qual, comparat amb la mateixa dada de l'any anterior, s'ha observat un augment de 184.697.

Ja anem bé.

Un humil. (Salt).—Anirà arreglat.

M. B. (Tarragona).—No pot anar.

Un feluà.—Va.

D. E. (Blanes).—Va.

A. G. (Palamos).—Anirà. I molt agraïts. Seguiu enviant.

A. V.—Anirà.

D. C. O. (Granollers).—El mateix us diem.

E. A. (Girona).—Anirà.

J. C. S.—Ja ens en hem ocupat.

J. P. M.—Anirà.

Petit. (Sant Sadurni de Noia).—Mercès.

J. J. (Torrellas de Foix).—No us entenem la lletra.